

Zetel naast de Dood

Dit verhaal is op ware gebeurtenissen gebaseerd,
maar geromantiseerd.

Zetel naast de Dood

Pierout

Schrijver: Pierout
Coverontwerp: M. van Amsterdam
ISBN: 9789463863476
© Pierout

Amsterdam, zomer 1999

Ik stond in een lange lege gang. Het licht flikkerde als was het een spookkasteel. Ik hoorde weer die lach aan het einde van de gang en ik dacht: 'Ik moet hier weg.' Totdat ik haar zag.

Ze kwam aan paraderen met een boek onder haar arm waarop in alle duidelijkheid stond te lezen: Psychologie van een Junk. Deze vrouw, blond en duidelijk Scandinavisch was een geïntegreerde Scientologist en ik voelde mijn pik reageren op haar wiegende heupen en volle Zweedse borsten, terwijl ze haar haar over een schouder gooide zoals alleen een geoefende dame dat kon. Ze was één en al verleiding en ik liep achter haar aan, met een stoere tred en met mijn heupen dansend vooruit om aan te geven hoe viriel ik was.

Ik was van plan om het ditmaal goed aan te pakken en ik zou mijn mannelijkheid en dominante karakter laten gelden. Ik zou haar eens goed beetpakken, van achteren en dan haar borsten omvatten terwijl ik mijn penis tegen haar billen drukte. Ze zou zo opgewonden raken dat we de eerste de beste voorraadkamer niet eens zouden halen en in

elkaars armen verstrengeld door de gang wiebelen. Met hoop op genot, stapte ik naar haar toe, maar ze draaide zich om en ik zag een kale kop, waar het vel straks over de schedel getrokken was. Ze riep: 'Stop, Hou Op!'

Mijn ogen rolden achterover van de kracht in haar stem en ik duizelde even van de impact van de drie woorden. Ik deed twee stappen achteruit en zakte door mijn knieën: 'Ik wil nog niet dood,' jammerde ik.

Een stemmetje in mijn hoofd zei: 'JIJ bent van mij.' De mooie Zweedse blonde vrouw lachte mij giebelend toe.

'Zit je in mijn hoofd te fucken?' dacht ik hardop.

'Een beetje,' zei ze.

Hoorde ik haar nu goed? Was zij in staat mijn gedachten te manipuleren? En liet ik dat toe? Ik stond op. Schudde de verwarring uit mijn hoofd en liet me niet kennen. Op forse toon vroeg ik: 'Wat zei je?'

'Ik zei: Weet je dat 99% van de psychiatrie in handen is van de Scientology, waar ook ik mijn wortels heb.'

Haar lichaam schudde met een lach die zei: 'Ik weet waarover ik het heb. Jij, jij bent een nul op het pad dat wij bewandelen.'

Mijn eerste gedachte was: De Grote Nul, dat is goed. Die kan je niet kraken, die staat boven aan de pikorde van Bommel en Tom Poes in hun machtige epos over de Krakkers. Dus...

In de donkere gang leek het alsof ze daar was om toe te kijken hoe ik mezelf vol passie aan de Scientology zou overgeven.

In plaats daarvan kreeg ik het weer op mijn heupen. De aanwezigheid van de duisternis was hier in deze donkere gang voelbaar. Het was een massa negativiteit die ik niet aankon, laat staan aan wilde gaan. Ik draaide rond mijn as en rende weg. Paniek sneed door mijn hart en ik duwde met twee handen tegen de schuifdeur. Ik wilde hem open rukken, maar hij gleed heel ergonomisch en klimaatbewust open. De blondine lachte mij hardop uit, de bitch. De echo van haar lach klonk na in mijn gehoor. Het geluid droeg hier fijntjes door de ether en liet mij weten dat hoe graag ik het ook zou willen, ik haar nimmer zou krijgen. Ik perste mij

door de kier heen en keek achterom. Daar stond zij die nooit voor mij bedoeld was geweest. Ook al keek ze over haar schouder met een loensende blik naar iets dat zich blijkbaar achter mij bevond, want in mij kon ze niet geïnteresseerd zijn.

Toch wou ik roepen: 'Kom dan, als je durft!' maar dat durfde ik weer niet want ik wist dat ik hier een eeuwigheid zou moeten uitzitten om haar ooit als minnares te mogen ontvangen in de voorraadkamer vlak naast de uitgang. Ik liep zijwaarts de straat op, viel achterover op de tegels en krabbelde zo elegant als mogelijk weer op. De schuifdeur gleed traag dicht. Er klonk een lachje met de boodschap: 'Wees maar wie je kan zijn, dan zal ik op je wachten.' Een duistere bulderlach achtervolgde mij toen ik in de war wegliep.

Al struinende over straat kwebbelde ik binnensmonds nog even verder: 'Ik moet toch daarbij kunnen komen, kunnen horen. Als ik nu al mijn zinnen zet op macht, dan kan ik...' Ik dacht

aan mijn hopeloze bestaan en de Ene die ik ooit had kunnen zijn.

‘Of ooit zal worden,’ klonk een oude stem die mij een hernieuwde hoop gaf dat ik meer was dan een marionet van Scientology en Psychiatrie.

Ik was nu clean. Ook al was het waarschijnlijk maar voor een uur of twee. Daarna zou ik weer wegzinken in een leven van drank en drugs.

Eenzaam en op straat. Ik was toch beter dan dat?

Er raasde een woedend vuur door mijn lijf, maar het zonk weg in mijn verlangen om verdoofd te zijn.

Gauw terugkeren naar de kliniek De Groene Zoom was nu mijn doel. Om mezelf te beschermen. Te laten behandelen. Rust en medicatie had ik nodig.

Ik moest weer terugkomen in de werkelijkheid en dacht nogmaals aan die zieke daad bij mijn vader thuis die ik had beoordeeld als mijn kruisiging. Ik was de Ene, absoluut, maar ik gaf er geen vorm aan, want ik had geen poot om op te staan. In mijn wereld regeerden de reuzen. Megalomane

Logistieke Reuzen die mijn wereld zo manipuleerden dat ik mijn eigen zintuigen niet kon vertrouwen. Ik was confuus, uit balans en had

Risperdal nodig. Dat zou ik krijgen ook. Enkel wel op die plek in Zwolle waar ik nog een opnameperiode voor de boeg had. Totdat mijn brein weer functioneel was. Rennend over straat, op weg naar de trein, probeerde ik de groeven tussen de stoeptegels te vermijden. Ze staken rood af ten opzichte van het kale oppervlak waarvan de tegel zelf gemaakt was. De groeven bleven hun vuur spuien. Het element Hel was zichtbaar en vermijdbaar als ik mijn best deed. Trippelend tussen de groeven door, struikelde ik bijna over een opstaande rand. Ik zag de rode gloed van de hel onder aan die rand uitpuilen en ik wiebelde, letterlijk, om mijn evenwicht te behouden. Met een sprong belandde ik op het asfalt, dat golfde en dik aanvoelde door de hitte van de dag, of? Mijn instinct zei mij hard door te lopen over de stroperige substantie die aan mijn voeten kleefde. Ik hield vol en rende het marmer van de traprede van het perron op. Koud en stevig stond ik klaar om door te rennen als het nodig was, maar de grond werd stil en rustig, kaal bijna. Ik keek om. De zwarte ondergrond van de weg leek normaal.

Ik zette mijn weg voort naar het perron en sprong bij het laatste fluitsignaal de trein in. Zonder kaartje had ik de mazzel dat ik op het toilet zat toen de conducteur langskwam en zo door de mazen van het net glipte.

Eenmaal in Zwolle richtte ik mijn aandacht op de weg terug naar de kliniek.

Ik stapte uit en liep voorzichtig door de stad op weg naar de kliniek. Daar heette de verpleging mij vriendelijk welkom. Deze plek noemde ik nu thuis.

De verpleging probeerde mij te stimuleren om deel te nemen aan de knutsel groep. Ik had in mijn tijd al heel wat af gekleurd en weigerde vriendelijk. Ik dronk liever koffie en contempleerde me rot. Hoe gaf ik vorm aan mijn roeping? Er rezen bij mij vragen. Vragen die gesteld moesten worden aan de man bij wie ik de afgelopen dagen telkens een peukje gebietst had. Kon hij mij helpen? In plaats van dat ik de conversatie opende, zei hij: 'Er is niks aan te doen, het komt zo het gaat en ik zeg je, je bent er bijna bij.'

Er kropen mieren onder mijn huid. Rillend van de spanning zat ik stijf in mijn stoel. Het was een dubieuze vorm van erkenning voor wie ik was en ik vroeg: 'Waarbij?'

De man keek me schuin aan en bleef mij aanstaren. Uit een gevoel van trots staarde ik terug. Hij knipperde niet één keer met zijn ogen en ik dacht zelfs verticale kattenpupillen te onderscheiden in zijn blik. Ik delfde het onderspit en de man schudde zijn hoofd als was ik een ware dombo.

Ik voelde me niet veilig op een plek waar veiligheid altijd gewaarborgd diende te worden. Of ik nu naar binnen ging of een rondje liep, ik kwam altijd terug in het tuintje van de gesloten afdeling, met de mensen die daar ook verbleven. Gekke mensen. Of mensen met een boodschap? Individuen gezonden om mij voor te bereiden op mijn toekomst? Wie konden dat nu beter doen dan de boodschappers van God zelf? Twijfelend over de afkomst van de boodschappers flitste daar een bliksemschicht aan de achterzijde van de kliniek .

Een enorme klap volgde in de halve seconde erna. Regen stortte zich uit een plotseling dichtgetrokken inktzwart wolkendek. Al mijn haren stonden recht overeind. Totaal onverwacht dacht ik terug aan mijn ervaring op het plein, waar Jaramar zijn best gedaan had om zich aan mij te vergrijpen. Ik wilde naar binnen rennen, maar er was paniek ontstaan en een chaotische bubbel van mensen stond te dringen bij de enkele deur die toegang gaf tot de woonkamer.

Ik was alert en herkende de tekenen van God en zijn Tegenstrever. De blikseminslag was een teken van Lucifer zelf. Hoe de Duivel dat voor elkaar gekregen had wist ik niet, maar het was geen toeval dat net toen de zon lekker door aan het breken was er met zoveel geweld een einde werd gemaakt aan onze rust.

Met zijn allen als één paranoïde massa probeerden we naar binnen te rennen, en het verbaasde me niet dat ik Jaramar op de achtergrond hoorde lachen.

Struikelend over de hoofden van mijn mede cliënten klom ik zo snel mogelijk naar binnen. Op

zoek naar een veilige zone. Maar net als iedereen moest ik mij aan mijn voorganger optrekken om tussen de ledematen, die alle kanten opstaken, door te worstelen. Ik ploegde met mijn armen om erdoor heen te zwemmen. Ik voelde hoe mijn hand in de borst van Claudia greep en mijn erectie was onvermijdelijk. Ik dacht ondanks mijn haast om binnen te geraken, even aan de komende nacht. Daarin hoefde ik niet alleen te zijn. Ondertussen wriemelde ik mijn weg verder en wrong me door de deur. Ik glibberde nog eens goed onderuit en viel voorover op de grond. Dezelfde man die mij die ochtend aangestaard had zei nu: 'Sta op, wees een man...' maar de rest bleef onduidelijk. Het idee dat hij gek was stelde mij gerust. Ik stond op en zijn woorden galmden na in mijn kop.

Iedereen zat nat te rillen van de schrik dat zo plots, zo dichtbij de bliksem in kon slaan. Ik had ze wel kunnen vertellen dat dat nu eenmaal de natuur was, maar wat was de natuur dan voor kracht?

Alles wat ik nu nog wilde was een bakkie te halen. Ik liep door de kamer en zag door de tussendeur

een oude bekende aan komen lopen: Adelaïde. Ik kende haar nog van vroeger. Waarschijnlijk kwam ze hier iemand bezoeken. Wie? Was ik die persoon? Of toch een ander? Ik dacht dat ze met een dubbele agenda kwam en een paniek momentje schoot door mijn lijf. Ik wou net vragen: Waarom ben je hier? Toen besepte ik dat ze hier kwam bidden met een patiënt die zij moest kennen. Adelaïde probeerde de wereld buiten en binnen de kliniek een beetje beter te maken met haar evangelisatie. Terwijl ze door de kamer stapte keek ze mij aan, zo van: 'Jij hier?'

En ik zei: 'Hai Adelaïde.'

'Hai Evan, ik kwam voor Georges, maar die ligt op bed. Kan ik iets voor jou doen?'

Ik vroeg: 'Breng je engelen mee?'

Ze glimlachte in het spaarzame licht dat van buiten naar binnen trok en ze begon aan haar evangelisatie. Ze spon een web om mij heen: 'Laat toch onze Jezus toe in je hart, simpel door van hem te houden omdat hij voor onze zonden gestorven is. Hij hing onschuldig aan het kruis en redt de ziel van eenieder die in hem gelooft. Je kan

met hem bidden, of gewoon praten zoals ik dat doe. Niet in je hoofd, maar met je hart.'

Maar ik zat nu juist niet in mijn hart maar in mijn hoofd, waar de liefde voor mezelf zich afspeelde.

Mijn brein riep: 'Probeer dan in je hart te leven, houd van jezelf en je bent er. Jij bent tenslotte de Ene, dus lief zijn voor jouw eigen ziel is alles wat je hoeft te doen.' Ik voelde een soort egoïstisch gemak van mijn geloof in mijzelf. Ik hoefde enkel mezelf te vergeven. Ik deed alsof mijn neus bloedde en zei hardop tegen Caroline: 'Dat is makkelijk.' Adelaïde dacht dat ik haar Jezus bedoelde, maar ik dacht aan mezelf als meester en in mijn rijk was de wereld een harem.

Ik voelde een erectie opkomen. Zij zei: 'Ik hoop dat je mag helen door God's Zoon zijn Goddelijke kracht. Ik zal voor je bidden en dan moet het goed komen.'

Ik dacht aan Risperdal, die had ik niet nodig als ik de kracht vond om van mezelf te houden als ware ik Jezus die in ieders gelovige hart kon bloeien, groeien en bestaan bij God's gratie. Ik zei iets te hard: 'Dank je Adelaïde voor dit inzicht.' En zij

straalde van geluk. Haar evangelische missie was, in elk geval voor even, gelukt. Ik huilde tranen van vreugde om God's ware zoon. Ik was Hem en dat gaf me een super rijk gevoel, van vertrouwen en liefde. Ik kon alles en iedereen om mij heen vergeven, inclusief mezelf. Ik viel op mijn knieën op de grond en dankte God en zijn engelen. Ik vroeg bescherming aan het licht, voor het behoud van mijn gekwelde ziel en tegen het opkomende duister, dat ik voelde branden in mijn fragiele brein. Op de achtergrond klonk dat vuile lachje van demonen die tot alles in staat waren. Alles was erop gericht om mij geestelijk in de war te brengen. Ik bad tot Hem in de hoop dat ik in het licht als Zijn Zoon mocht leven, als Zijn ware Zoon. Maar de twijfel kroop door mijn wezen. Wiens ware Zoon? Gods? Of die van hem daar beneden, de Duivel? Hun beider energie stroomde door mijn geblakerde hart en ik probeerde krampachtig aan het goede vast te houden terwijl ik loog tegen Adelaïde: 'Ik begrijp je.'

Adelaïde draaide zich van mij af en knikte wijs terwijl ze wegliep, zonder een verder woord aan mij

te besteden. Zag ze door mijn leugen heen? Ik zat aan de grond gekluisterd. In stilte wachtend op de macht van het duister, dat harder aan me trok dan ooit. Er borrelde een zwarte substantie in een gat nog geen dertig centimeter bij mij vandaan. Het rook naar de Dood, niet zomaar de Dood, maar naar rottend vlees dood. De zwarte smurrie kroop over de grond naar me toe. Het moest wel een levend ding zijn want het rook mijn angst en reageerde daarop. De zwarte smurrie zei: 'Ik kan je waarnemen. Ik zie je angst, ik ruik je angstzweet en ik hoor je ademhaling, die is oppervlakkig genoeg om gespannen te zijn. Je bent van mij, jongeman. Ik ga je verteren.'

Het zwart brandde als een latex coating in mijn huid. Ik lag krijsend op de vloer. Susan en Sabine kwamen aangehold. Ze stonden naast mij en moesten mijn wanhoop voelen. Maar het leek alsof ze enkel toekeken hoe ik worstelde, overgeleverd aan de grillen van de Hogere Machten en ik dook weer op mijn knieën. Ik bad vurig tot God. Dat moest eruit gezien hebben als een paniekaanval. Daar was slechts één oplossing voor: De

isoleercel. Ik werd over de grond gesleurd, door Guy en Sabine. Al trappelend van hier tot aan de cel bleven ze herhalen: 'Kalm maar Evan, kalm nu maar, het komt helemaal goed. Je moet gewoon ontspannen, dan maak je het makkelijker voor ons allemaal.' Maar na die loze woorden kwam de ware aard van Guy naar boven en bruto duwde hij mij naar binnen. Ik lag te trippen op de grond van de zachte ruimte waar ik mijzelf, noch iemand anders pijn kon doen.

Het zwarte gal was meegesleurd over de grond van de kliniek en ik zat nog steeds gedeeltelijk onder een coating van kwaad. Alleen niet zo heel erg dat ik er niet aan kon ontsnappen. Het was halverwege afgescheurd toen Sabine mij had laten oppakken door Guy. Ik schopte de restanten van het gal van mij af. Het verdween terwijl een zware basstem mij toe riep: 'Je bent van mij, sukkel. Ik zie je heus wel. Je zal, oh mijn Grote vriend, je zal branden voor je stupiditeit. Hahaha.'

Ik kronkelde over de grond. In mijn wanhoop zag ik Sabine, een verpleegster die mij aan het hart ging, door een veilige ruit naar mij omkijken. Sabine

moest geloven dat ik, ondanks hun goede zorgen, nu dan toch echt serieus gek geworden was.

Ik besepte dat ik meer nodig had dan enkel een opname met af en toe een gesprek bij een psycholoog die mij schizofreen noemde. Ik lekte energie en ik verloor de strijd om mijn ziel in een setting die enkel rust en Risperdal voorschreef. Er moest een plek zijn waar ik heen kon om te helen van de vele aanslagen op mijn geest.

Ik zat mijn tijd uit in de isoleercel en kwam er rustig uit. Het eerste dat ik deed was een bakje koffie drinken met een peuk erbij, ik had dat nog het meest gemist. Ik vroeg aan Susan: 'Mag ik vandaag van de afdeling? Ik wil op bezoek bij mijn huisarts.'

'Geen alcohol of drugs gebruiken hè, anders krijg je geen verlof meer,' zei ze.

Ik knikte braaf en wist ook wel dat ik dat maar beter kon laten. Onderweg naar de heer van Dalen bedacht ik mij dat de man mij nooit direct te woord zou staan. Het protocol bestond eruit dat je een

afpraak maakte voor de dag erop. Maar ik wilde de assistente zelf zien en vragen of er misschien een plekje voor vandaag was. Ik was tenslotte een belangrijke persoon, met toch enige privileges? Ik liep in een statig tempo door de straten waar ik niet langer hoefde te trippelen over stenen die wiebelden. De grond was stabiel. Er waren nu geen randen met vuur, noch tegels die de Hel onder zich droegen.

Ik kwam in de namiddag aan. Een sympathieke assistente met een goed hart hielp mij en ik kon morgen bij hem terecht op het inloop spreekuur. 'Want weet je, mevrouw de Assistent, ik heb echt een groot probleem. Mijn kop staat open en ik wil dat het sluit, gewoon een rustige gedachtengang zonder dat ik daarbij geïnterrupteerd wordt door stemmen die ik niet echt hoor, maar waar ik wel last van heb. Ik wil graag...'

'Komt goed, jongeman,' zei Arianne volgens haar naamkaartje. 'Morgen mag je alles delen met de huisarts en die heeft vast een goed idee voor je.' En ik vestigde al mijn hoop op Arnold en de dag van morgen.

De droom van die nacht ging over Susan en Sabine die hier op de afdeling hun nachtdienst draaiden. Met al mijn ledematen woelde ik in een erotische droom. Daar realiseerde ik me direct dat, hoe echt het ook leek, het maar een droom was. En ik hoopte dat ze bij mij in bed zouden kruipen, wat niet gebeurde.

De volgende morgen liep ik al om half zeven rond in de woonkamer van de afdeling. Eén van mijn droomprinsessen vroeg: 'Ga je nu dan echt naar je huisarts toe?'

Het was oké, ik mocht gaan. Op mijn fiets, een tweedehandsje die ik van mijn zus gekregen had, peddelde ik naar de Oranjelaan nummer 4. Daar in de wachtkamer zat ik met drie anderen. Zij waren alledrie misvormd. De ene zat met een grote wijnavlek in zijn gezicht, zo paars had ik nog nooit gezien. De tweede had een mond die half openhing, waar continu speeksel uit droop, simpelweg omdat hij zijn lippen niet op elkaar kon doen. De derde was misschien wel de meest trieste. Twee stompjes en slechts één been waren

zichtbaar toen de heer van Dalen riep: ‘Daniel Wisselbroek.’ De jongeman duwde met zijn kin tegen een klein soort joystick op het blad van zijn rolstoel en reed behendig de spreekkamer binnen. Ik moest onwillekeurig lachen om die vaardigheid. Met twee stompjes zou hij nog beter in staat zijn een scooter te bedienen dan ik met alle vier mijn ledematen.

Al mijn afkeer voor deze drie mensen sloeg om in compassie.

Ik keek de wijnvlek aan, glimlachte en knikte hem toe. De man lachte terug en knipoogde naar mij. Ik keek naar de scheve mond die mij oprecht fascineerde en likte mijn lippen af, als voorbeeld dat een goed gevolg kreeg toen de kwijlende man dat ook deed. Hij kon niet glimlachen, maar zijn ogen straalden van de warmte die we elkaar gaven. Ik zat tevreden op mijn stoel te draaien toen de huisarts mij riep: ‘Evan van Der Hoog?’

Ik stond fier op, schudde een mentale hand met mijn collega patiënten en liep de spreekkamer in.

‘Goedemorgen Evan. Jou heb ik lang niet gezien.’

‘Moggûh dokter, men zegt dat ik in de war ben en ik geloof ze. Ik zoek een plek waar ik echt kan herstellen. Een Camphill bijvoorbeeld, maar de laatste keer dat ik daar zat, ging het allemaal niet zo goed en nu zit ik op de gesloten afdeling van het APZ en ik zit daar maar koffie te drinken en te roken. Ik word er iebel van. Kan je me misschien helpen?’

De dokter keek me indringend aan en zei: ‘Heb je een gezond lichaam? Is het enkel je geest die onrustig is, of...’ Hij nam me op. Ik sprong overeind en danste een rondje voor de man die een glimlach op zijn gezicht toverde. Ik was goed bezig vandaag en zei: ‘Fysiek zo klaar als een eend voor een lange winter, maar die kop van mij, die kent u wel hè?’

Ik zinspeelde op mijn kosmische radiobrein. Hij trok een scheve wenkbrauw omhoog en had een houding zo van: Wat wil je dat ik zeg?

In plaats van woorden te geven, stond hij op en liep naar zijn grote boekenkast. Hij tuurde even langs alle titels en het duurde echt wel dertig lange seconden voor hem om zijn klapper te vinden waar

de waardevolle informatie in stond. Ik zuchtte diep toen hij de map opende en er een velletje kostbaar papier uit haalde. Hij maakte een kopie en zei: 'Dit zijn de gegevens van de Nieuwe Morgen. Het is een therapeutische leef-werkgemeenschap en je moet onder de dertig zijn om je aan te kunnen melden. Je bent nu 22?'

'Zoiets ja,' mompelde ik en keek verlangend naar die enkele kopie van een magisch vel uit de collectie van mijn huisarts. Hij overhandigde het mij met de woorden: 'Als je een goede brief schrijft, dan kan je er misschien een jaar of twee à drie herstellen, als er een plekje vrijkomt op korte termijn en er geen al te grote wachtlijst is. Tevens kan het zijn dat ze jouw uitdaging beter kunnen behandelen dan een andere, waardoor je eerder aan de beurt bent. Het is de moeite van het proberen waard en ik wens je veel succes.' Hij duwde mij bijna de deur uit en eenmaal op de stoep drong het tot me door. Ik zou genezen in Driebergen-Zeist, bij een antroposofische gemeenschap. Maar eerst die brief, die zou ik nu direct gaan schrijven en ik racete terug naar de

kliniek, alwaar ik hijgend vroeg om pen en papier. Ik zette mijn gruwelijke handschrift op het vel en ratelde wat af. Dit was geen goede brief en ik liep naar het kantoor van de verpleging.

Ik klopte op de ruit. 'Hoi hoi, mag ik wat vragen?' zei ik zo optimistisch dat ook hun wenkbrauwen omhoog trokken.

'Ik moet een brief schrijven die goed valt bij een antroposofische psychiater met de juiste informatie, kunnen jullie mij helpen?'

Sabine en Susan knikten hartelijk, hun hoofden gingen synchroon op en neer. Ik mocht plaatsnemen achter de computer op het kantoor. Ik las op het net wat de voorwaarden waren om binnen te mogen stromen op de Nieuwe Morgen en Susan fluisterde, letterlijk, mij de woorden in die van mijn wanhoopsbrief een echte aanvraag maakte. Ik was na anderhalf uur klaar en las de "smeebede" nog een laatste keer door. Hij zat stampvol medische terminologie en een persoonlijk verhaal van mij zelf. De juiste combinatie in de juiste vorm en ik rende naar de receptie met de

spoedeisende vraag: 'Mag deze brief nog vandaag op de post?'

Ik kreeg een warme knipoog en een grote glimlach. Vandaag was een goede dag, een heel goede dag en ik was voor het eerst in tijden niet bewust bezig met mijn hoofd. Maar op het moment dat ik dat dacht, hoorde ik een zware stem zeggen: 'Goed Bezig, Baas.'

Ik las de pagina waar het adres en de kenmerken van de Nieuwe Morgen op stonden voor de zoveelste keer door, maar nu pas viel mijn oog op de kleine lettertjes aan het einde van de pagina. Daar stond dat ze je in de weekenden naar huis toe stuurden. Je moest ergens anders overnachten, van zaterdag op zondag. Op de zondag namiddag kon je weer aanschuiven. Ik had dus een plek nodig om de zaterdagavond te overbruggen en nu had ik mij hoop gevestigd op mijn ouders. Die zouden toch iets moeten kunnen realiseren en iets voor mij over hebben. Ik belde mijn moeder: 'Praktijk van dokter de Broek, hoe kan ik u helpen?'